

I

OP MIJN VIJFTIENDE VERJAARDAG is de djinn in mij gekomen. Zoals een wolkje rook heb ik hem ingeademd.

Anders dan de djinns waarover mijn moeder me vaak vertelde, is hij geen kwelgeest. Hij spreekt zacht tot me, vaak doet hij alsof hij me laat kiezen wat ik ga doen.

Het is een slimme, lieve djinn. Ik weet niet zeker of ik hem kan vertrouwen, maar ik heb gemerkt dat het beter is dat ik doe wat hij me zegt.

Hij heeft me geleid. De weg getoond door mijn verhaal. Hij heeft kleine donkere inhammen aangewezen waarin ik me kon verbergen als ik op de vlucht was. Hij heeft me de weg van huis en de weg naar huis terug gewezen.

IK HAD VOOR MIJN VERJAARDAG een uitstap gevraagd, als cadeautje. Naar zee. We zouden mijn oom kunnen vragen ons met de taxi te brengen.

We moeten gewoon de heuvel over en dan naar de stad. Daar zijn de stranden die ik nog nooit zag, daar is de rots in de zee die ik enkel van op foto's ken, daar is de promenade waarover ik in de zwoele wind wilde lopen, om te kijken naar de anderen en om mezelf te laten zien. Het is een podium waarop ik kan gaan staan. Dan schijnt de zon fel en ziet iedereen hoe bijzonder ik ben.

Dat was mijn plan.

MIJN VADER HAAT DE STAD. Hij heeft altijd in de heuvels gewoond, verbouwt er kikkererwten en olijven. De stad, vertelt hij, is lawaai dat nooit ophoudt.

Maar ik hoorde andere verhalen. Andere geluiden.

Over vrouwen, mannen, liefdes. En liedjes die de harten sneller doen slaan. En over winkels waar alles te koop is. En over schitterende hotels waar Arabische prinses wonen. En over mensen die nooit gaan slapen. Ik hoorde het liedje op de radio, over de liefde die in de stad op me wacht.

IK LIEP TUSSEN DE VELDEN, verveeld, moedeloos. Alles was hetzelfde als de vorige dagen, de vorige weken, maanden, ... de vorige jaren. Straks komen de landarbeiders vermoeid terug, ze gaan samen zitten en praten, drinken. Ze zijn goed en vriendelijk, maar ik ken al hun grappen en verhalen. Ik ga vroeg naar bed, hoop dat ik ergens anders wakker word. Ik kijk naar de barst in het plafond boven mijn bed. Ik kan de slaap niet vatten. Ik volg de lijn; het is een weg op een landkaart die me naar de stad brengt.

Dan wordt het stil. Geen enkel geluid dringt nog tot me door, hier, in het slapende dorp. Ik zie de stad voor me opdoemen.

